

børn gaa hjem med de bedre stillede Kammerater og spise hjemme hos dem. Der altsaa en Mulighed for, at saa snart man ser, at dette er noget, der kan ordnes gennem en Institution. — ganske ligegyldig hvilken. — ville selvfølgelig disse Familier, de velstillede Gaardmænd og lignende, der nu af et godt Hjerte bispise deres Børns fattige Kammerater, ikke kunne stille sig modvillig over for en saadan Institutions Arbejde. Selv om det derfor forholder sig saaledes, at man i mange Egne af Landet ikke kender organiseret Bispising af Skolebørn, kender man den dog under andre Former, og det er min Overbevisning, at det nok skal sætte temmelig stærke Spor, naar den offentlige Opmærksomhed nu bliver henvendt paa Sagen. Den ærede Ordfører udtalte, da han første Gang havde Ordet, at der maaske ikke var en saadan Trang til Bispising af Skolebørn paa Landet som i Storbyerne. Jo, der er akkurat den selysamme Trang med Hensyn til Skolebørnene rundt om paa Landet. Der er ogsaa der Trang til, at mange forsultne og forkomne Børn kunne faa tilstrækkeligt Udbytte af deres Arbejde i Skolen ved at kunne arbejde der møtte og varme og nogenlunde tilfredse. Jeg tror ikke, det gaar an at ville sætte nogen Grænse paa dette Punkt mellem By og Land, og det har ogsaa vist sig i alle andre Lande, hvor denne Sag er bleven ført frem, at det er en Opgave, som lige saa meget berører Landboforholdene som Købstadforholdene. Trangen dertil er lige saa stor paa Landet. Jeg skal saa blot med Hensyn til den Bemærkning, som faldt fra et andet æret Medlem af Tinget, udtale, at jeg ikke hørte den omtalte Bemærkning saaledes. Staar der i Rigsdagstidenden, at vedkommende Mand hellere vil have sin Søn lært at arbejde end at læse, skrive og regne, maa jeg erkende, at jeg ikke kan forstaa denne Udtalelse. Jeg kan ikke forstaa, hvorledes et Menneske skal komme til at arbejde uden at kunne læse, skrive og regne. I ethvert Tilfælde er det da kun en Del af hans Kræfter, der kommer til Udvikling, naar han ikke kan læse, skrive og regne. Skal et Barn kunne arbejde med alle sine Kræfter, vil vistnok det ærede Medlem, der maaske i Talens Hede lod denne Ytring falde, være enig med mig i, at Læsning, Skrivning og Regning ere Ting, der ikke kunne undværes, hvis vedkommende skal blive et arbejdsdygtigt Individ i dette Samfund. Der er vist ingen Tvivl om, at alle ville være enige derom.

Meyer: Denne Debat har givet Anledning til at tale om Principper. Jeg tror nok, at det var det ærede Medlem for Fredensborg (J. Hage), der fremsatte sit Princip over for vort og mente, at Afstanden var altfor stor. Det er noget, vi ere gammelkendte med. Det ærede Medlem for Fredensborg er jo en gammel Frikonkurrencemand med en vis Konsekvens. Han lader sig i ethvert Tilfælde ikke med sin gode Vilje drive ret langt, naar der er Tale om, at Staten skal blande sig i Borgernes Forhold. Derimod maa det siges om den moderne Liberalisme, at den virkelig ikke har kunnet undvære Staten og derfor heller ikke har villet give Afkald paa, at Staten bør intervenere i forskellige af Livets Forhold. Dog kan man desværre ikke sige, at den moderne Liberalisme er konsekvent, den har nemlig alligevel en saa stor Sky for de socialdemokratiske Tanker, at den meget ofte finder sig foranlediget til at give den Udtryk. Et saadant er ogsaa fremkommet i Dag fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3dje Valgkreds (Oscar Hansen), naar han ironisk talte om, at Staten formodentlig skulde levere Spisesedlen. Vi skulde altsaa have en Statsspiseseddel og formodentlig ogsaa en Statsnormalsuppe, men de Herrer tage fejl af os, hvis de tro, at det for os drejer sig om at give Staten en i den Grad stærk Centralmagt, at Kommunernes eller, for at gaa videre, Individernes Frihed bliver illusorisk. Jeg vil tillade mig at sige, at jeg ikke tror, at mit Parti nogen Sinde ønsker en saadan Statsmagt. Vi ønske en Statsmagt, som giver den størst mulige lokale Frihed, og en Statsmagt, som fremfor noget andet maa være baseret paa det, som vi vel alle her — for saa vidt vi kalde os Frihedsvener — ville, nemlig paa det brede Demokrati. Og det turde dog være en anden Form for Stat end den, de Herrer ved saa mange Lejligheder ønske at udtrykke deres Frygt for. Nu sagde det ærede Medlem noget om Principper. Ja, lad os saa se, hvor vidt hans Principper føre ham i en Sag som denne. Han nævnte saaledes, at den første Forpligtelse, Forældrene havde, var at skaffe deres Børn Mad, men hvis dette er Tilfældet, hvad jeg i og for sig ikke skulde have noget imod, bør det ærede Medlem ogsaa erkende, at den første Forpligtelse for et Samfund er den, at ethvert Menneske bør kunne finde Arbejde. Retten til Arbejde maa være anerkendt, Adgangen til Erhverv maa være aaben for alle, men det ærede Medlem som er saa stiv i Principperne, vil næppe